

LA PIRINENCA

Butlletí contrainformatiu del Pallars i Rigagorça

Nº1 hivern de 2014

EL TANCAMENT DE COPIRINEO SA, CRÒNICA D'UNA MORT ANUNCIADA

LA FÀBRICA DE FORMATGES COPIRINEO La Pobla de Segur

ELS TREBALLADORS ACCEPTEN L'ACOMIADAMENT AMB LA INDEMNITZACIÓ MÍNIMA

Un ERO que afectava a 7 persones de la plantilla es converteix en un any i mig en un tancament amb 43 persones al carrer La Pobla de Segur

AL GENER del 2012 Copirineo SA anunciava un expedient de regulació d'ocupació que afectava a set treballadors de l'empresa. Aquest ERO es va ampliar a l'octubre de 2012 a 26 persones de la plantilla deixant-les el 70% de la jornada laboral a l'atur.

Finalment, el passat més d'octubre la firma presenta un concurs de creditors i un ERO d'extinció de la plantilla, que passa per la venda de l'empresa, i anuncia l'acomiadament de 43 dels 44 treballadors. En aquest moment, s'encen l'alarma, ja que Copirineo representa el 5% del PIB del Pallars Jussà i és l'empresa més potent de la Pobla de Segur.

El patètic espectacle protagonitzat pels representants del Departament d'Agricultura, el President del Consell Comarcal, l'Alcalde de la Pobla de Segur i la direcció de l'empresa, amb acusacions d'un a part de mala gestió i de l'altra de desampar de l'Administració no han aportat cap solució d'emergència per evitar el tancament de l'empresa ni l'acomiadament de la plantilla. El passat 18 de novembre

els 43 treballadors firmen l'acord d'extinció dels seus contractes, amb la indemnització mínima que contempla la reforma laboral, 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mesos (es a dir màxim 20 anys d'antiguitat), el que vol dir un màxim de 18.000 euros d'indemnització per persones que portaven una mitjana de 35 anys a l'empresa. La indemnització a més la pagarem entre tots els contribuents, ja que els treballadors l'hauran de sol·licitar al Fons de Garanties Salarials (FOGASA).

DE COOPERATIVA A SA Es parla de Copirineo com a Cooperativa, el model però no és un model cooperatiu de socis treballadors, sinó de socis productors de llet que vénen a una empresa, societat anònima.

Copirineo SA amb uns actius de 8,5 milions d'euros, i uns deutes de 7,2 milions d'euros, es vendrà presumiblement a una empresa del sector làctic que la sanejarà, renegociarà el deute i intentarà obtenir-ne beneficis en el millor dels casos, no obstant, hi ha la possibilitat que en vengui els actius (per sanejar el deute i treure'n

beneficis) la clausuri i ocupi el seu nínxol de mercat, amb la condemna implícita a les 8 explotacions lleteres que fins ara hi venien la llet. La llei ho permet així, una empresa presenta un concurs de creditors, fa fora els treballadors i els hem d'indemnitzar entre tots, i qui compra l'empresa la pot desmuntar i obtenir-n'hi beneficis.

Amb una aposta real pel model cooperatiu, els treballadors podrien haver lluitat per una indemnització superior, legítima i més justa. Suposem que haguessin demanat 42 dies per any treballat, amb una mitjana de 35 anys d'antiguitat, la indemnització que pertocaria als treballadors ascendiria a gairebé tres milions d'euros, el que seria un terç dels actius de l'empresa. Tenint en compte que gran part dels deutes als creditors corresponen als productors làctics de la comarca, els treballadors amb un terç dels actius i els productors amb una part important del deute podrien reclamar la propietat de l'empresa, negociar el deute restant amb els creditors restants i iniciar l'activitat d'una cooperativa real i viable.

DE LA COOPERATIVA A LA SOCIETAT ANÒNIMA.

UNA HISTÒRIA amb 52 anys de recorregut acaba de manera trista i lamentable.

Des de la seva fundació, Copirineo, ha passat per diferents moments crítics, molt sovint amb opinions de que la cosa no anava bé, però gairebé sempre s'arreglava, quan l'assumpte esdevenia difícil, amb alguna dotació a fons perdut des del govern de la Generalitat i d'altres instàncies polítiques... era l'època del clientelisme polític, del pujolisme. Per tant, malgrat convertir-se en Societat Anònima, tot i conservar un cert vestigi del model cooperatiu inicial, es tracta d'una empresa que ha rebut injeccions de capital públic durant molts anys.

Als anys 70 es va tenir una entrevista amb el gerent director de la cooperativa de Guissona, (una altra cooperativa reconvertida, per llei, en SA) per tal d'engegar una planta de pinso a Tremp.

El Senyor Alsina de Guissona ja els va dir que els números no els sortirien mai, tenint en compte la producció prevista de pinso i la quantitat d'operaris de la planta. En aquella entrevista es va comprometre a posar el pinso a peu d'explotació, al mateix preu que els cooperativistes de Guissona, si Copirineo es comprometia a potenciar la secció de vacum.

La resta ja es coneguda, als anys 90 peta la secció pinso de Tremp i enganxa a nombrosos pagesos i ramaders de la comarca, a alguns se'ls hi van evaporar els estalvis d'una vida, des d'aleshores la dinàmica ha estat de treure el cap just per no ofegar-se. En els últims anys es practica la maquila, compren formatge de batalla a d'altres fabricants i l'etiquetem, o sigui que gairebé es converteix en una comercialitzadora. Cada cop té menys pes el sector productiu. Resumint, era una cooperativa ramadera, centrada en el sector làctic que transformava aquest producte, sense cap mena de dubte una iniciativa d'aquest tipus on gairebé no hi producció de llet, i ja es fabrica poc formatge, té els dies comptats,

Una mort anunciada, des que persones de moltes cases de pagès del Pirineu nostre, van canviar el treball de ramaders de la seva explotació pel d'assalariat a la fàbrica Copirineo, una cooperativa en essència ha de ser propietat dels treballadors, que s'haurien encarregat de diferenciar producte de qualitat que ajudés a referenciar la marca Copirineo.

Una gestió gerencial d'una cooperativa model SA, amb una aposta per competir en el sector baix del formatge (formatge de barra...) juntament amb l'envelliment de la població, el tancament de moltes explotacions ramaderes, amb la consegüent necessitat d'abastament extern de llet, han portat Copirineo a l'asfíxia econòmica.

LA POBLA DE SEGUR, UN GERIÀTRIC AMB CARRERS

Copirineo tanca al 2013, 43 persones al carrer sense massa perspectives de futur a la comarca, el que ha sortit a la premsa, va des de que s'ha enganyat, a que, segons els sindicats, hi hagué desviament de diners, que si manca de crèdit, manca de liquiditat etc. Els motius del tancament, segur, són multicausals, i posen punt i final al passat industrial i productiu de la Pobla de Segur, una cila que quan es va fundar Copirineo, comptava amb cinc serradores on hi havia hagut dues fàbriques de licors, una fàbrica de xocolata, una cimentera, i dues centrals hidroelèctriques que empleaven a centenars de persones. Ara, mentres alguns polítics encara somien amb un model turístic que revifí el poble i la comarca, la indústria més potent de la Pobla de Segur és ja la geriatràtica. Aquest és el futur volem? Una comarca de serveis i un geriàtric amb carrers?

EDITORIAL

L'any 1941 començava les seves emissions clandestines des de Moscou *Radio España Independiente*, el primer mitjà de contrainformació, d'abast estatal, que es podia sentir al nostre país. Existia el mite (promogut per la mateixa emissora) que la radio emetia des d'algun lloc remot dels Pirineus, des de la *Estacion Pirenaica*, i per aquest fet la gent la coneixia com, *La Pirenaica*, encara que la major part dels anys que va emetre ho va fer des de Bucarest, on es va traslladar després que la URSS entrés a les Nacions Unides.

La Pirinenca, també es un mitjà de contrainformació rebel i clandestí, que sí *emet* des d'algun lloc remot dels Pirineus, i que naix amb la vocació de difondre informació crítica i sense censures (ni pròpies ni imposades) del que passa, i perquè, en l'àmbit del Pallars i la Ribagorça.

Volem ser un mitjà de difusió pública, lliure i gratuït, però som un mitjà clandestí i desobedient, no respectem el copyright, ni llicències, ni drets d'imatge ni de propietat intel·lectual. No respectem el poder dels cacics locals, ni la impunitat dels poderosos i poderosets, ni les lleis i administracions que els protegeixen i els amparen.

ANY 2014

La Pirinenca naix pocs dies després del tancament de Copirineo, una de les últimes baules de la fràgil i curta cadena industrial del Pirineu. Les perspectives de desenvolupament socioeconòmic de les nostres comarques sembla que han de passar per la força pel refregit del model turístic del "Parc temàtic" dels Pirineus, amb quatre explotacions agroramaderes subsidiades, estacions d'esquí rescatades i pobles buits.

Fa pocs dies també de l'anunci de la Pregunta i la data pel referèndum d'autodeterminació del Principat de Catalunya, el rebombori que va causar va mitigar l'impacte de la notícia (relacionada) de l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat, els de la consolidació de les retallades i la privatització dels serveis públics. Uns pressupostos que preveuen un capítol d'ingressos de 2.400 milions d'euros que no estan especificats, i que corresponen a vendes de patrimoni, privatitzacions de serveis i concessions d'explotació a empreses, que encara no s'han especificat. La reforma del món local que vol promoure durant el 2014 el govern, tant estatal com autonòmic, suposarà un episodi més de privatització de serveis públics. Mentrestant viurem tot un any pendents d'una pregunta i d'un referèndum que disortadament no es farà.

Hom es planteja com del *consens* dels quatre partits catalanistes al Parlament ha pogut sortir la pregunta del PSC... Deixant de banda les concessions a la tercera via, i la difícil interpretació que es deriva d'una pregunta encadenada, la imatge d'unitat de les forces majoritàries al Parlament és l'únic fet rellevant de tot plegat.

La societat civil i l'independentisme popular han empès a les forces parlamentàries a posicionar-se, però el Govern, amb el suport d'Esquerra Republicana ja ha marcat un full de ruta; escenificar i seguir tots els passos legals i normatius per intentar fer la consulta i quan el govern de l'estat la impedeixi per qualsevol via administrativa, convocar unes eleccions plebiscitàries. Ja està tot cuinat. O és que algú creu que Artur Mas forçarà un referèndum desafiant la llei i justícia espanyoles?

Conflicte democràtic i desobediència civil

Per a la burgesia catalanista les prioritats estan clares; eleccions plebiscitàries (*la consulta, legal, ja ens agradaria, però no podrà ser...*), Declaració Unilateral d'Independència, i reconeixement d'algun potència mundial per poder negociar la no sortida o el reingrés a la UE. Per ara, estan negociant amb Israel (interessos comercials) i la Xina (a canvi del Port de Barcelona). La seva aposta però és altament dependent de les pressions que puguin fer els diferents parts interessades i en cap cas ens satisfà.

La independència, doncs, passa, i ha de passar (per a ser real) pel trencament de la legalitat establerta, per la generació d'un conflicte democràtic, per la celebració d'un referèndum vinculant i per la mobilització popular, i no per la subordinació a les exigències dels mercats financers, estructures supraestats i aliances capitalistes. A la constitució espanyola hi ha una de les moltes sortides possibles; *la suspensió de l'autonomia*. A veure si ténen els nassos de fer-ho, en pic l'estat no reconegué el Parlament de Catalunya, el de les Illes o el del País Valencià, aquest ja fora, de facto, govern provisional d'un país independent, si exercís com a tal amb el suport popular i el reconeixement de la comunitat internacional. Cal però un conflicte democràtic i una desobediència a les lleis injustes per subvertir l'ordre establert. Sense desobediència no hi haurà independència.

Demanem un triple sí, Sí al Referèndum, Sí a la Independència i Sí als Països Catalans.

Per canviar-ho TOT

La independència, per a ser veritable, ha de ser una eina de transformació social. La llibertat nacional va indistriablement lligada a la emancipació de les classes populars, a la construcció d'una societat justa, on la democràcia sigui real, directa i participativa, i no un instrument per justificar les accions i decisions de la banca, les elits polítiques i econòmiques i les classes dominants. Volem poder decidir, però decidir-ho tot, per construir una societat millor i més igualitària, per la humanitat i contra el neoliberalisme.

Quan la gent descobreix que del que és capaç, la por es transforma en insurrecció.

Un clúster d'empreses de defensa preten convertir l'Acadèmia de Talarn en un centre de formació i difusió dels valors Castrenses

L'empresa ECOSED, amb seu a Tremp, preten instal·lar a Talarn el primer clúster (agrupació) d'empreses de defensa

Manllevat a Víctor Yustres. La Directa

El ministre de Defensa espanyol, Pedro Morenés, va anunciar al 2012 que, per retallades en pressupost del ministeri, l'acadèmia militar de Talarn seria desmantellada i no continuaria oberta a partir del curs 2013-14. Finalment, Morenés va acabar reconsiderant la seva decisió i el juliol de 2013, a l'entrega de les condecoracions als darrers oficials formats a Talarn, va confirmar que el centre continuaria operatiu i va anunciar també el seu rendiment "al cent per cent" la resta de l'any.

Actualment, els cursos de formació i ensinistrament dels futurs suboficials a l'acadèmia militar només duren 3 mesos a l'any, entre setembre i desembre. L'objectiu del ministeri de Defensa, en col·laboració amb la Generalitat i els municipis de Tremp i Talarn, és donar utilitat a l'espai durant la resta de l'any. El projecte que més ressona per omplir aquest buit és el que ha llançat l'empresa ECOSED, que es basa en un clúster (agrupació) d'empreses privades que treballaran en la millora de la indústria i la tecnologia del sector de la seguretat i en la promoció de la "cultura militar i de la defensa".

'Cultura de la defensa'

L'Espai Corporatiu de Seguretat i Defensa (ECOSSED) és una empresa que va néixer el 24 de maig de 2013 a Barcelona i va fixar de seguida la seva seu a Tremp, municipi que confina amb Talarn, on es situa l'acadèmia de suboficials. El seu objectiu principal és "regenerar la cultura de la defensa a Espanya, mitjançant una porositat entre la societat i les seves Forces Armades, juntament amb la Policia i la Guàrdia Civil". Aquesta empresa es complementa amb la creació de la fundació privada "Societat i Defensa", amb seu a Madrid.

ECOSSED va anunciar la creació del clúster per potenciar la indústria militar privada i el desenvolupament i la investigació en el sector. Seria la primera agrupació

d'empreses lligades directa o indirectament a la indústria militar en l'Estat espanyol i Portugal. L'empresa planteja aprofitar les instal·lacions de l'Acadèmia de l'exèrcit a Talarn, inoperatives del gener al setembre i infrautilitzades durant tot l'any, per realitzar el seu projecte.

Un projecte multidisciplinari

El projecte d'ECOSSED es materialitza en un programa de catorze àrees d'actuació. Com a objectiu principal, plantegen la creació del clúster d'organitzacions lligades a la indústria i tecnologia del sector militar, des d'empreses a fundacions o universitats. També proposen el desenvolupament d'un Parc Científic i Tecnològic, on aquestes organitzacions interactuïn i comparteixin coneixements, convertint aquest espai en un centre d'incubació de nous projectes militars. Alhora, es pretén oferir formacions, congressos i cursos a través d'un "Campus de Seguretat i Defensa", que potencii el paper de les Forces Armades a través de cursos monogràfics i màsters especialitzats, i que sigui també un lloc de formació i d'entrenament professional per a forces policials i militars. Per la branca formativa del projecte, ECOSED ha anunciat contactes i convenis amb universitats de prestigi. També s'inclourà dins del projecte convenis amb federacions esportives i una oferta d'un "espai familiar" per als infants.

Una de les branques del macroprojecte, segons el full de ruta que està publicat en línia amb els seus objectius i del qual no s'ha fet ressò cap gran mitjà de comunicació, és l'implementació d'un outlet de venda d'excedents militars de la OTAN i d'exèrcits nacionals i transnacionals.

Privatització de la Defensa

Aquest clúster d'empreses de seguretat privada ha estat qüestionat per associacions antimilitaristes, com el Centre Delàs d'Estudis per la Pau, de l'associació catalana Justícia i Pau. "Amb aquestes instal·lacions es trasllada un missatge de

normalització del sector militar", afirma Jordi Calvo, investigador del centre, "i el més perillós és que s'obre el camí a l'utilització d'espais públics del sector de la defensa per a què faci negoci la indústria militar privada". Calvo assenyala que, amb aquest projecte, la ciutadania estaria "subvencionant de manera molt directa investigacions armamentístiques i el desenvolupament d'activitats militars" i que "s'introduirà la concepció neoliberal de que la gestió privada de la seguretat pública és una molt bona opció".

Malgrat l'oposició dels experts, hi ha una clara complicitat de les institucions amb el projecte d'ECOSSED. L'empresa afirma tenir el recolzament de les autoritats del Ministeri de Defensa espanyol i del govern de la Generalitat de Catalunya. També els alcaldes de Tremp, Víctor Orrit (PSC), i de Talarn, Lluís Oliva (ERC), ambdós membres de l'Associació de Municipis per la Independència, han recolzat públicament la presència de l'exèrcit espanyol en la zona per "raons econòmiques" i han estat informats, de manera extraoficial, del projecte d'ECOSSED a través d'una presentació de la mateixa empresa. Segons fonts oficials de l'Ajuntament de Talarn, l'empresa no ha presentat una sol·licitud oficial encara per desenvolupar el seu projecte a l'Acadèmia militar, però sí que l'Ajuntament de Tremp ha proposat la creació d'una comissió per estudiar complements d'ús d'aquest espai. En la comissió estarien representats el Ministeri de Foment, la Generalitat, l'Ajuntament de Talarn i el de Tremp.

Dirigida per un Carlista, amb la col·laboració d'altres empresaris, alguns pallaresos, ECOSED defensa els "valors castrenses" i el servei militar obligatori

MANLLEVAT A VÍCTOR YUSTRES, LA DIRECTA

EL PROJECTE de clúster d'empreses del sector de la seguretat i la Defensa plantejada per ECOSED, amb totes les seves branques i activitats, es complementa amb un programa de comunicació i propaganda per marcar la importància de les forces militars i policials en la societat. Aquesta tasca recau principalment sobre la Fundació "Societat i Defensa", lligada a ECOSED.

"Un dels objectius d'ECOSSED, és neutralitzar la imatge de la sortida de l'exèrcit de Catalunya en ple procés sobbiranista"

L'ORGANITZACIÓ PRESENTA informes en defensa dels valors castrenses o militars de l'honor, la dignitat, l'esforç i la disciplina; valors que formen part del "credo legionari". El director general de la fundació és David Odalric Caixal Mata. Oldaric va ser condecorat amb la Cruz al Mérito de la

Guàrdia Civil al novembre de 2013 per la seva "tasca com a historiador i membre de la Fraternalitat d'Amics de la Guàrdia Civil. Va ser la delegada del govern espanyol a Catalunya, María de los Llanos de Luna, qui va entregar-li la distinció; la mateixa que va retre homenatge als combatents espanyols a l'exèrcit nazi.

A MÉS, David Odalric té una trajectòria política, encara que poc exitosa: es va presentar com a senador a les eleccions de 2004 per la província de Lleida i a les eleccions generals al Congrés espanyol de 2008 com a número 3 de la llista de Múrcia, totes dues vegades a les files del partit Comunió Tradicionalista Carlista (CTC). En la primera ocasió, va obtenir un 0,44% dels vots i en la segona, 218 paperetes, és a dir, menys del 0,1%. Aquest partit es declara profundament catòlic (parteixen del principi Nada sin Dios) i la seva posició política es reflecteix en el lema historic del carlisme: "Dios, Patria, Fueros, Rey". Oldaric és també autor de llibres sobre història del carlisme o d'altres com "Waffen-SS: els temparis de Hitler en combat".

A FAVOR del servei militar obligatori

EN UNA entrevista com a director de la fundació d'ECOSSED, David Odalric assegura que "els joves són el públic principal del projecte" i afegeix que "cal recuperar la cultura de la Defensa a Espanya, però primer cal fomentar la consciència de nació". Odalric es va declarar també a favor del servei militar obligatori, i va criticar la seva supressió ja que, segons ell, "creava un nexa d'unió entre les Forces Armades i la societat".

DINS DE l'estratègia comunicativa de la fundació "Seguretat i Defensa", el principal objectiu consisteix a fomentar l'interès de la societat per l'àmbit militar i de la seguretat. Per aconseguir-ho, plantegen el desenvolupament de plans de col·laboració amb el sistema educatiu i amb les administracions públiques per la difusió de "l'ètica cívico-militar". D'altra banda, aposten per la creació de mitjans de comunicació propis, premis literaris i jocs interactius que introdueixin visions positives de les Forces Armades. Plantegen també generar una "base de dades" sobre seguretat i cultura i la creació d'un Observatori de Defensa i Seguretat.

Complicitats dels partits Pallaresos

La Pirinenca

A excepció de la CUP, única organització política de la comarca que ha mostrat el seu rebuig a l'Acadèmia i a qualsevol projecte militar o parapolicial que se'n derivi, les forces polítiques del Pallars han defensat sempre la presència de l'exèrcit a la zona. Sense anar més lluny, alcaldes del PSC, ERC i CiU, lluint llaços color caqui i acompanyats del president de la Diputació de Lleida, feien l'any passat una súplica pública a l'Exèrcit de Terra per a què no tanqués els cursos de brigada i sergent.

Lluís Oliva, i Víctor Orrit, amb Llanos de Luna

De fet, els polítics pallaresos no han tingut mai massa problemes per jugar a la puta i la Ramoneta amb l'exèrcit i el procés sobiranista. "Qualsevol projecte compatible amb els usos militars del recinte és bo, aquí no parlem de l'exèrcit, parlem de llocs de treballs i d'arrelament social", afirma Lluís Oliva, alcalde de Talarn i membre d'Esquerra Republicana.

"Mentre l'ordenament de l'equipament sigui aquest hem de lluitar per aquest projecte. El dia que canviï la realitat i Catalunya sigui independent, podrem veure si han de canviar els usos"

Usos alternatius

Malgrat tot, a Tremp, i al Pallars, hi ha gent que creu que no qualsevol projecte es bo pels municipis afectats, per la comarca o pel país. Fa més de vint anys que el moviment pacifista i antimilitarista demana el tancament de l'AGBS, començant per la primera marxa antimilitarista, a l'estiu 1990. Els moviments socials pallaresos han manifestat en moltes ocasions la demanda de reconvertir el centre en un espai d'utilitat social i per al desenvolupament de la comarca i han proposat alternatives, també en l'àmbit formatiu, però civil. Exemple d'això és la proposta de creació de l'Escola Universitària del Pirineu, que va néixer a l'abril de 2012 per promoure un programa de formació en col·laboració amb universitats catalanes, d'Euskal Herria, d'Aragó o de l'Estat francès. Segons la Plataforma per la Universitat del Pirineu, això fomentaria el creixement econòmic del Pirineu amb una aposta transversal que integraria la riquesa patrimonial i el teixit social del Pallars.

No tots els usos són compatibles, comparables ni desitjables en una comarca principalment agrària, però amb una dependència excessiva de l'economia terciària i els serveis. Amb un dèficit important d'infraestructures públiques al servei de la ciutadania, el dilema està servit: mantenir unes instal·lacions tant importants per a usos privats i de caire militar o retornar-les a la ciutadania i destinar-les a la recerca, la promoció de l'economia civil i els serveis a la població.

QUÈ PASSA AMB EL MACRO COMPLEX DE LA VALL FOSCA?

VALL FOSCA SKI&GOLF RESORT, PUNT I FINAL

CUP Vall Fosca

Sembla que fos ahir quan, per la Vall Fosca veiem passar aquells camions enormes amb les pilones metàl·liques dels remuntadors de l'estació d'esquí de Filià. Molts contemplaven alleujats (per pocs dies) com es materialitzaven les seves esperances personals i els seus interessos particulars en un macroprojecte turístic d'alt standing a la Vall Fosca. Altres assistíem incrèduls a l'intent desesperat de MARTINSA FADESA d'implementar un projecte que des del primer dia estava abocat al fracàs, així ho havíem denunciat diferents vegades els que no volíem aquest model de desenvolupament pel nostre municipi ni pel nostre país. Incrèduls perquè ja feia molt temps que no es venien pisos, ni s'omplien complexes turístics d'aquestes característiques i tothom ja començava a parlar de la bombolla immobiliària, no enteníem que tal com estava la situació del mercat immobiliari i el sector financer, aquí a la Vall encara s'apostés a ulls clucs per l'ostentació, el luxe i els projectes multimilionaris. Pocs mesos després vam veure passar, ara de baixada, les pilones que no s'havien instal·lat a la muntanya, i com una de les empreses subcontractades se les enduia per mitigar el seu petit desastre empresarial, ja que MARTINSA FADESA havia presentat el major concurs de creditors de la història de l'Estat espanyol.

Sembla que fos ahir, però aquesta primavera farà 6 anys. La muntanya segueix com la van deixar, a mig llaurar, amb les siluetes llunyanes de les gegantines pilones del telecabina desembragable que havia de ser el segon més potent d'Europa, amb les estructures de formigó, dignes de Chillida, amb més de trenta metres d'alçada a tocar d'una zona que havia estat PEIN. Al poble d'Espui, l'espectacle encara és més trist, la car-

retera local vorejada amb tanques d'obra mig caigudes, carrers sense acabar, una grua plantada, estructures i edificis fantasma... i darrera de tot això, un poble humiliat, que havia sigut un dels més bonics de la Vall Fosca. I què s'ha fet des d'aleshores? Què ha fet l'Ajuntament, principal impulsor i a vegades fins i tot promotor, d'aquest gran projecte?

Quan els primers anys de la crisi, l'Ajuntament informava que estaven en contactes amb inversors russos, coreans,

àrabs... per tal que compressin el projecte i acabessin les pistes d'esquí, el camp de golf, els 13 hotels i les 900 vivendes, la situació feia fins hi tot gràcia, per ridícula que semblés. Però que a hores d'ara encara els segueixin buscant, ja no fa gràcia, sinó que és preocupant, perquè la desesperació és una mala companya en les negociacions, i demostra que no tenen alternatives per donar vida al municipi. Durant aquests anys, però, no s'ha conegut el resultat dels esforços en mirar de restaurar o reparar els

danys que s'han fet a la muntanya de Filià o al poble d'Espui, ni tan sols en l'exigència de les mínimes mesures de seguretat per evitar que hom prengui mal en les instal·lacions i obres que han quedat a mig fer i abandonades.

La gent de la Vall, els que quedem, perquè en els últims anys ha continuat marxant moltíssima gent del municipi (entre ells cinc dels set regidors de l'ajuntament, amb l'alcalde inclòs), hem continuat amb la nostra vida. Amb major o menor fortuna s'han anat fent obres i serveis als pobles, i moltes vegades s'ha malgastat el pressupost municipal en coses que no són de gran importància per la gent que hi vivim tots els dies de l'any però que en patim les mancances diàriament, hem anat fent i gairebé n'hem tingut una mica per a tot el necessari fins al moment: serveis, personal, cultura, escola bressol, infraestructures...

La majoria d'habitants de la Vall Fosca creiem en el nostre municipi i en els nostres pobles, ens hi agrada viure i hi veiem un futur.

Creiem en unes possibilitats professionals i econòmiques arrelades i dimensionades al país que tenim, més enllà de macrocomplexes turístics de models ja caducs, i no volem assistir més a l'espectacle patètic i decadent de veure com el nostre Ajuntament segueix demanant menjar pel seu fill mort que porta en braços. Enterrem-lo degudament, reparem les ferides, i exigim responsabilitats a qui ens ha tingut tants anys entretinguts.

No estem disposats a que el pressupost municipal s'utilitzi per ressuscitar el cadàver del camp de golf, o a subvencionar, finançar, o avalar, un projecte especulatiu de cap grup inversor que li interessi el pastís d'Espui.

Volem una Vall Fosca viva, amb gent als pobles, amb cases obertes cada dia, amb petits projectes que donin vida al municipi, ... Volem acabar el capítol de Vall Fosca Interllacs, que ha destrossat el nostre municipi, i el més ràpid possible, passar pàgina i encantar el futur amb esforç, esperança i il·lusió, perquè encara tenim molts recursos en una vall tan preciosa. I vosaltres com la voleu?

VOLS REBRE LA PIRINENCA?

Per rebre la Pirinenca directament al teu correu electrònic només cal que ens enviïs un correu-e a l'adreça lapirinenca@gmail.com especificant en quina adreça electrònica la vols rebre. La Pirinenca és de difusió gratuïta, i acceptem col·laboracions, tant d'articles com econòmiques, enviant les peticions o els oferiments d'ajuda a la mateixa adreça electrònica.

IMPRIMEIX I DIFON LA PIRINENCA!

Per la sobirania dels pobles,

INDEPENDÈNCIA
PER CANVIAR-HO

TOT

www.percanviarhotot.cat